

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 93

číslo: 28

14. července 2013

Cena: 8 Kč

HUSOV SPOR - SPOR O SVEDOMIE

Dnes slávime pamiatku Majstra Jana Husa. Jeho osoba je zjav, ktorý sa v histórii vynára možno raz za 500 rokov. Mohli by sme sa zastavovať pri jeho životopisných údajoch, pri jeho vrcholoch a pádoch, pri jeho zápasoch a komentovať ich, ale to už urobili predo mnou mnohí. Chcel by som sa na vec pozrieť trochu z iného pohľadu. Pred necelými dvomi týždňami bolo v kalendári meno Ján, pretože sme slávili narodenie proroka Jána Krstiteľa. To ma motivovalo k porovnaniu oboch Jánov. Keď som nad nimi premýšľal, vynorili sa zaujímavé a nečakané paralely.

Ján Krstiteľ bol askéta, muž prísnych mravov a sebadisciplíny. Žil na púšti ako pustovník a živil sa lesným medom a kobyčkami, ako hovorí Písmo. Jan Hus bol tiež mužom pevnej morálky, asketického úsilia a vnútornej disciplíny. Kládol na seba vysoké spirituálne požiadavky. Hus nebol síce mníchom, ale viedol skromný život, ktorý sa mníšskemu životu v mnohom podobal. Bezpochyby bol mníchom srdca, tak ako je to známe v ortodoxnej východnej teológii. Často sa modlil a na kolenách oslovoval Boha aj celú noc. Je známy jeho list istému mníchovi z februára 1412. Okrem iného v ňom cituje Benedikta z Nursie: „Nikdo nesmí nič dávať ani prijímať ani mať niečo ako svoj vlastný majetok, aby dovedl mať v moci své tělo a vůli. Všechno všem buďž společno.“

Ďalšou veľkou témou spájajúcou oboch Jánov, je kritika mocenských štruktúr a to ako svetských tak aj náboženských. Kázali vhod i nevhod, bez ohľadu na to, aký to bude mať dopad. Ján Krstiteľ kritizoval kráľa Heroda za to, že žije s manželkou svojho brata. Jan Hus často smeroval svoje výčitky voči šľachte, ktorá upierala svojim poddaným základné práva a slobody. Samo-

zrejme jeho kritike sa nevyhol ani kráľovský dvor, keď Václav IV. podporil predávanie odpustkov. Toto konanie však nebolo samoúčelné, nekritizovali vysoké stavy kvôli sebe. Bolo to z lásky: z lásky ku Kristovi a z lásky k samotným ľuďom. Obaja Jánovia milovali Krista a slúžili mu tým, že ľudí prinavracali na jeho cestu spásy. Boli dôslednými a zapálenými kazateľmi, nakoniec za to obaja zaplatili svojím životom.

Posledná paralela, ktorá sa ponúka, je historická, dejinná. Ján Krstiteľ bol posledný starozákonný prorok, ktorý zvestuje príchod Kristov a príchod Nového zákona. Rovnako Jan Hus bol človekom, v ktorom starý svet umieral a prichádzal novovek. Ak to vyjadríme sokratovsky: Hus preniesol teológiu z neba na zem. Zameral pozornosť na obyčajného človeka, jeho trápenia, priblížil sa jeho chápaniu, hovoril o svedomí a o viere, ktorá človeka obšťastňuje a robí ho slobodným. A Kristus v nej má centrálnu miesto nie ako mŕtva definícia, či zatrpknutý Sudca, ale ako dobrotvivý a milosrdný Pastier. Hus kresťanstvo opäť poľudštil, počas jeho kázni sa akoby vrátila apoštolská doba, keď plynulo Kristovo slovo od srdca k srdcu.

Hus svojim historickým vkladom spriechodnil tepnu novoveku, z ktorej následne pili Mikuláš Kusánský, Thomas Moore, Erazmus Rotterdamský a všetci renesanční humanisti, neskôr aj Luther a reformácia. Individuum a hlas svedomia boli raz a navždy postavené do centra diania. **Celý Husov spor bol totiž sporom o svedomie.** O svedomie – ten veľký dar, ktorý máme od Boha všetci bez rozdielu, čierni, bieli, Slováci, Česi, Rómovia, Eskymáci, Arabi... Svedomie je náš vnútorný a posvätný chrám, v ktorom rozlišujeme dobro od zla, v ktorom sa lámu jemné zrnka

Výročí mučedníckej smrti Mistra Jana Husa si naše cirkve pripomínajú na mnoha miestach, v mnoha našich sboroch. Celocírkevným setkáním je tradične bohoslužba v Betlémskej kapli. Letošní setkání při příležitosti 598. výročí Husova upálení se v krásném prostředí kaple konalo v rámci trienium za vedení patriarchy ThDr. Tomáše Butty, královéhradeckého biskupa Mgr. Pavla Pechance a farářky Mgr. Debory Chytilové. Kázáním o paralelách mezi novozákonní postavou Jana Křtitele a M. J. Husa s přesahy do dnešní doby, jehož zkrácený obsah přinášíme v hlavním článku, posloužil brněnský biskup Mgr. Juraj Dovala.

Slavnostních bohoslužeb předávaných Českou televizí, s komentářem Stanislava Kubína, se zúčastnili i zástupci několika církví, mezi nimiž nechyběl synodní senior Českobratrské církve evangelické a předseda ERC Joel Ruml, kardinál Miloslav Vlk, biskup Starokatolické církve Dušan Hejbal a metropolitní protopresbyter Pravoslavné církve Jaroslav Šuvarský; zastoupeno bylo i vedení Husitské teologické fakulty UK. Zpěvem setkání obohatil pěvecký komorní sbor Kvintus a dětský a mládežnický sbor Jizerka; za varhany usedl tradičně Bohumír Rabas; průvod duchovních do kaple doprovodil žesťový kvintet Hudby hradní stráže a Policie ČR důstojným husitským chorálem. Jako obvykle se také pořádala sbírka - výtěžek 18 641 korun byl věnován na postížené povodněmi.

našej morálky, našich charakterov a v konečnom dôsledku je svedomie centrom nášho vzťahu k Bohu. Dnes nám je to jasné, ale vtedy to bola myšlienka kacírka a novátorská, že Boha môžeme milovať len v slobode, viera v Krista sa nedá nadiktovať ani vynútiť žiadnym nátlakom. Pekne o tom hovoril kardinál Josef Beran na II. vat. koncile, keď Husa dal za vzor ako obrancu ľudského svedomia.

Asi všetci Husa takto vnímame - ako človeka lásky a pravdy. Ale málo sa vie o tom, že bol aj človekom humoru. Svoje tvrdenia rád dokladal na príbehoch a vtipných metaforách. V jednom príbehu uvádza, ako sa honosný biskup vysmieva kuchárovi, že číta

Bibliu v rodnom jazyku a vytyka mu, že si trúfa s ním polemizovať uvádzaním biblických citátov. A kuchár biskupovi odpovedá: „Já vím, že ty nejsi větší než Kristus, a mám za to, že já nejsem horší než ďábel; a poněvadž milostivý Kristus tiše slyšel Písmo od ďábla, proč bys ty neslyšel, jsa menší než Kristus, ode mně člověka?“

Rád by som svoje zamyslenie uzavrel ešte jedným Husovým citátom, z ktorého taktiež prekypuje láska a humor: „Nu, kněží! Když v následování Krista pochybíte, napomenou-li vás ženy, mile přijměte; já chci rád přijmout, kdykoli mě babka čemu dobrému, a zvláště abych byl dobře živ, naučí.“

Bratia a máme „vymalováno“, máme to tu čierne na bielom. Počúvajte ženy a bábky, čo nám povedia. Hus samozrejme zámerne použil „napomenou-li vás ženy“, keďže žena mala v jeho dobe podradnú pozíciu a nemala sa čo pliesť do vecí „vysokoučených“ teológie. Nechať sa poučiť od ženy, či babky, bolo výrazom absolútnej pokory. **Ale to je naša cesta, to je základ kresťanstva, pretože bez skromnosti, uvedomovania si svojej nedokonalosti a bez pokory, sa nikam nedostaneme.**

Boh nám k tomu pomáhaj a žehnaj nám,
uzavrel své kázání
bratr biskup Juraj Dovala.

O DUCHOVNÍ SLUŽBĚ V BRNĚ

Duchovné úřady v církvi – takové bylo tentokrát téma teologické konference uspořádané na konci června v Brně ve Školícím středisku Lipová. Vzhledem k očekávané podzimní volbě patriarchy zajímala organizátory i účastníky setkání služba spojená s touto funkcí - ale nejen ta...

Nezbytnou „filologickou výzbroj“ a rovněž stručný historický úvod do problematiky poskytl po zahajovací bohoslužbě bratra biskupa Juraje Dovaly vyzývajícího k lásce v církvi ve svém referátu prof. Zdeněk Kučera, který rovněž nastínil chápání funkce v jednotlivých církvích a tradicích: včetně naší husitské, v níž jde

především o vyjádření samostatnosti, zachování jednoty církve. Poučné bylo uvědomit si pozadí pojmu vycházející z Ježíšovy teologie rodiny, srovnání s jeho sborem učedníků i Davidovým dvorem...

Ďalší pohľad na problematiku pripojil súčasný patriarcha Tomáš Butta - jenž hovořil na pozadí vlastních zkušeností: o učitelské, liturgické, pastoračně-dozorčí, reprezentativní a dalších funkcích očekávaných společenstvím církve od svého představitele – jenž je, jak zdůraznil, členem kolegia biskupů, jeden mezi rovnými, duchovní autoritou, služebníkem, nikoli nositelem centralistické moci či vyššího stupně svěcení. V reflexi svého funkčního období popsal, co přinesly roky strávené v úřadu až do současnosti, kdy došlo k mnoha personálním změnám a přípravám na Husovo jubileum. Zmínil i některé negativní jevy, které člověka mohou provázet při plnění náročné služby...

Spiritualita jakožto vedení Duchem svatým, projev hloubky, protiklad povrchnosti – takové pojetí je vlastní emeritnímu biskupovi brněnské diecéze br. Šanderovi a prezentoval ho také na naší konferenci – v kázání při pobožnosti a referátu. Zamyslel se nad modlitbou autora listu Efezským, jenž touží po tom, aby adresátům byl dán takový Duch, aby poznali Boha, jeho velikost a krásu, aby ve světle Ducha osvěcenými očima viděli, co pro ně Hospodin připravil; taková modlitba za druhé je vzorem i pro nás. Budoucí doba si vyžádá zralé křesťanské osobnosti schopné léčivého „efektu“ při setkání s lidskou bídou, schopné pochopit, jakým způsobem žít a předávat evangelium; cílem je, aby si lidé uvědomovali spirituální dimenzi, aby byli vnímaví pro znamení Boží přítomnosti. Br. Šandera vyzval v té souvislosti k exegezi, kontemplaci a exerciciím. Jak si představit duchovně obnovenou církev?

Jakými prostředky obnovy dosáhnout? Čím začít? Na tyto otázky jsme hledali odpověď v následné diskuzi; určité „vodítko“ poskytl citace z díla D. Bonhoeffera a Alfreda Delba. Jistě budete souhlasit, že cirkve prožívá obtížné období, náročné situace jí jistě čekají i v blízké době. Shodli jsme se s mnoha účastníky, že veľkou vzpruhou a nadějí do budoucna bylo **vystoupení nových biskupů**, rovněž atmosféra, která na setkání zavládla byla velmi optimistická.

Stalo se zřejmé, že duchovní pastýř by měl být spíše než schopným manažerem především **zralou křesťanskou osobností**.

V nedávných biskupských volbách se to nepochybně podařilo a nezbyvá než poděkovat Bohu za nově zvolené bratry biskupy a prosit, aby je provázel v jejich službě a také prosit za Boží přítomnost a pomoc při nadcházející volbě patriarchy.

Klára Břeňová

BIBLICKÉ PŘÍBĚHY JINAK

Spisovatel Roark Whitney Wickliffe Bradford (1896–1943) vyrůstal jako osmé z jedenácti dětí v prostředí bavlníkových plantáží na americkém jihu v blízkosti řeky Mississippi. V roce 1924 se přestěhoval do New Orleans, kde pracoval jako novinář a věnoval se výhradně psaní beletrie. Jeho příběhy se objevily v řadě časopisů. Zdrojem jeho próz byl černošský folklór, kontakty s vynikajícími černošskými muzikanty a hudebníky, ale i s vypravěči a kazateli na otcově plantáži v dětství. Nejznámějším Bradfordovým dílem se stal proslulý přepis Bible „Černošský Pán Bůh a páni Izraeliti“ (1928) a kniha „Starej zákon a proroci“ (1930), jejíž dramatisace získala v roce 1930 Pulitzerovu cenu. Autor přepsal biblické příběhy tak, že se z jeho knih stala populární literatura, která vyšla snad ve všech jazycích – také v češtině v mnoha vydáních. V Bradfordově podání není Bůh popsán jako trestající, přísný, ale Bůh hravý, věčně chybující, lidský a plný jemného humoru. Autor psal knihy důsledně v černošském dialektu, a tak měl překladatel českého vydání velmi obtížný úkol. Lze je doporučit všem znalcům i neznalcům Bible; čtenář však nesmí zaměňovat humoristické verze biblických příběhů za znalost originální předlohy. Jedinou podmínkou je, aby měl smysl pro humor. Někdy se však uvádí, že by se Bradfordovo pojetí nemělo doporučovat hluboce věřícím křesťanům a zejména ortodoxním Židům, kteří by ho nepřijali a mohlo by je pobouřit.

Ale ti čtenáři, kteří se chtějí seznámit s biblickými příběhy a samotná Bible je pro ně (zatím) těžce stravitelná, si rozhodně přijdou na své a při jejím čtení přímo před očima uvidí hřímajícího kazatele v kostele černošské komunity a uslyší gospel.

Kdo tuto knihu nečetl, tak ať si ji určitě přečte, a kdo ji někdy četl, tak ať si ji přečte znovu. Jde o skvělé čtení na nynější čas dovolených a prázdnin.

Pavel Hýbl

Z kazatelského plánu

VIII. neděle po svatém Duchu

Ochraňuj mě jako zřítelnicí oka, skryj mě ve stínu svých křídel. Ty sám vynes nade mnou rozsudek; tvoje oči vidí, kde je právo.
ŽALM 17,8.2

První čtení: Deuteronomium 30,9–14

Tužby pro dobu po Duchu svatém (II):

2. Aby ze zármutku všedních starostí a zloby malicherných sporů naši mysl vzhůru k sobě povznášel, modleme se k Hospodinu.
3. Aby nám daroval sílu konat dobro a v dobrém díle pracovat pro větší slávu Boží a pokoj mezi lidmi, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem

Panovníku Hospodine, prosíme tě, daruj nám duši tichou a pokornou, abychom rozjímali o všem, co je správné, a s přispěním tvé milosti uváděli dobré myšlenky ve skutek! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Druhé čtení: Koloským 1,1–14

Evangelium: Lukáš 10,25–37

Verše k obětování: Žalm 25,4–5

Verše k požehnání: Lukáš 10,27.28

Modlitba k požehnání

Panovníku Hospodine, děkujeme ti, že nám ve svátosti večeře Páně dáváš okoušet chléb a kalich tvého přicházejícího království. Pomoz nám růst ve víře, naději a lásce, abychom do tvého království ukazovali cestu našim bližním! Ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.

Vhodné písně: 44, 51, 61, 86, 95, 291, 296

JAZYK MOUDRÝCH

„Jazyk moudrých přináší dobré poznání, kdežto ústa hlupáků chrlí pošestilosti.“

Př 15,2

Jeden z neaktuálnějších výroků najdeme v knize Přísloví, která svým charakterem patří do tzv. mudroslovné literatury. Ta má své kořeny v Egyptě. Přísloví bývají vtipná, nápaditá, útočná, věčná, rozverná i zasmušilá, laskavá i sarkastická, ale vždy vycházejí z hluboké zkušenosti Božího lidu. Hebrejský kořen slova „mišlé“ (*m-s-l*) značí nejen samotný pojem „přísluví“, ale také slovo „vládnout“. Přísloví v sobě obsahují sílu, aspekt moci, bod síly! Proto lze příslovím po někom vrhnout, mrštit, hodit, a to v dobrém i ve zlém. Ne nadarmo byla přísloví připisována králi Šalomounovi, neboť ten je v tradici popisován jako muž bystrý, energický, vtipný, prozíravý a především moudrý. Moudrost je ve starověku vnímána jako soubor rozumových schopností a morálně-volných vlastností. Moudrý je Homér, který ve svém eposu *Ilias a Odysea* odhaluje světlo a stín mytologické duše Řecka. Moudrý je Periklés, neboť spojil fungování státu s důsledným dodržováním zákonů, jimž musí vládnout bohyně Spravedlnosti. Moudrý je Sókrates, který poměruje náboženství kritickým rozumem, odhalujíc faleš a pokrytectví dobových elit. Sókrates s laskavou ironií odhaluje nabubřelost, aroganci, korupci ducha i těla, samolibost různých dobových hvězd a hvězdiček. Odkrývá posluchačům lidskou malost athénských politiků, kteří pod vzletnými hesly bezostyšně rabovali

veřejné prostředky, nesloužili athénskému lidu, ale jen sobě a svému domu. Ve světle Sókratova důvtipu odhaluje svoji tvář duševní a duchovní marnost dobových „velikánů“, kteří navenek vystrkují svou domnělou vzdělanost, aby v dialogu se Sókratem ukázali, že jejich společenské a akademické tituly nejsou odrazem jejich vzdělanosti, sečtělosti a kritického uvažování v souvislostech řádu věcí, ale spíše plodem zákulisních jednání, znakem duševní korupce, výsledkem bezuzdného kšeftování mezi těmi, kteří si myslí, že počet jejich titulů před a za jménem přinese jim vážnost, respekt a úctu. Starozákonní moudrost značí bázeň před Hospodinem. Moudrost není věcí pouhého rozumu, ale především srdce. Moudrý je Abraham, který oproti celému polyteistickému okolí uposlechne hlasu Jediného Boha. Moudrý je Mojžíš, vysmívaný vůdce otrockého národa, jehož poslušnost vůči Bohu vede k tomu, že ani mocný egyptský panovník nezadrží židovský exodus a je pohlcen i se svým vojskem rozbořeným mořem. Moudrý je Jób, který ani v nejtěžších chvílích, pokořen a ponížen, ožebračen a ubit životní tragédií, nepřestává doufat v Hospodina. Moudrý je král David, který nespolehá na sílu svalů, zvítězí nad Goliášem. Moudrý je král Šalomoun, který přes všechny své chyby nespolehá na lidský rozum, ale vkládá svůj osud do rukou Božích. Moudrá je Debora, soudkyně Izraele, žena, která svým rozhledem, rozvahou a moudrostí předčila všechny muže své doby. Naproti tomu hlupák je pošetilcem před tváří Boží. Je to nevěřící, blázen, člověk spoléhající na falešné

modly. Je to svévolník, který nedbá spravedlnosti. Rozvrhuje sítě své lokální moci, uplácí ty, kteří se ho bojí, či ty, kteří jsou stejně bezectní, jako je on sám. Hlupák se staví na místo Boha, byť by se jevil pokorně před svým oltářem, ronil slzy a dojímal obličejem zkormouceným vnitřní bolestí.

Nejen starozákonní hlupák je bloud, který si myslí, že oklame Hospodina. Hromadí bohatství, smilní ve skrytu, jakkoli se jeví navenek jako svatý muž. Lže sobě i ostatním, neváhá korumpovat a zastařovat všechny, kdo s ním odmítají hrát jeho nechutné hry. Je žábou na prameni, vždy hotov stát s nataženou dlaní tam, kde se rozdává, vždy obrácen zády k těm, kteří žádají o pomoc. Hlupák je veden chříčem a pýchou. Má pocit, že když si koupí titul či postavení, bude milován a ctěn. Hlupák spoléhá na to, že si vše koupí, i Boha. Ježíš nazývá takového člověka bláznem, Pavel jej zove obilným hrobem. Podle Tacita hlupák ožívá vždy a všude. Podle Publia Syra stane se z hlupáka lump, pokud jej moudří nedrží zkrátka. Podle Cicera je počet hlupáků nekonečný. Není to depřímující? Není!

Modlitba, laskavý humor, nadhled, rozvaha: mocné to zbraně proti hlouposti. A taky síla lidského charakteru. Nebojme se hlupákům smát, nebojme se je nevolit do funkcí.

A mějme radostnou naději ve slova Ježíšova, jichž se hlupáci tolik bojí: „...*budte připraveni, neboť Syn člověka přijde v hodinu, kdy se toho nenadějete.*“

(L 12,40)

Martin Chadima

Nad Písmem

BLIŽNÍ JSOU VŽDY NABLÍZKU

L 10,25-37

Sestry a bratři, začneme dnešní čtení Lukášova podobenství o milosrdném Samařanu o několik veršů dříve. Ježíš zde sedmdesátí učedníkům po návratu z cest připomíná: „*Hle, dal jsem vám moc šlapat po hadech a štírech a po veškeré síle nepřitele, tak že vám neškodí. Ale neradujte se z toho, že se vám podrobují, radujte se, že vaše jména jsou zapsána v nebesích.*“

Snad by se v podobném významu dal chápat i smysl dnešního textu podobenství. Neradujte se, že jste si zasloužili podíl na věčném životě, že jste poodhalili roušku Božího tajemství, radujte se, že vás slovo Boží pohnulo k lítosti a milosrdenství a že se nemusíte ptát spolu se zákoníkem, kdo je můj bližní. Ta otázka v něčem připomíná otázku Kainovu. Kdyby byl Kain bratrem Abelovi, kdyby se k němu choval jako ke svému mladšímu bratru, nemusel se ho Hospodin ptát: „*Kaine, kde máš svého bratra? A on se nemusel vymlouvat slovy podobnými těm, která pronesl zákoník. „Cožpak jsem strážcem svého bratra?“*“

Některé motivy jako by se stále znovu vracely. Jakoby Bůh chtěl přivést svůj lid k porozumění, že není třeba dobývat nebes, ale je třeba nemínout se s potřebnými a blíž-

kými. Že víc než věčná blaženost je soucit, který konec konců mění perspektivy našeho života.

Často je nám připomínáno, že začít je třeba především u sebe, ale co když to ve skutečnosti znamená začít u svého bližního, dát mu přednost před sebou, přestat se zabývat jen vlastním nebem či peklem a hnout pro někoho prstem. Nemít bližního na dálku jako součást zbožné kulisy, ale připustit ho blíž k tělu. Ono to vždy něco stojí, dáme-li druhému přednost před sebou samým, ale snad jedině tehdy můžeme v pravdě očekávat, že se něco v našem životě změní.

Můžeme se ptát, jaké motivy vedly milosrdného Samařana k jeho jednání. Jak by odpověděl zákoníkovi na otázku, co konat, aby měl podíl na věčném životě, a zda se vůbec podobnou otázkou zabývat. Možná by odpověděl stejně jako Ježíš, když odkázal zákoníka na znění Zákona:

„Miluj Hospodina, Boha svého, z celého srdce a bližního jako sebe samého.“ A buď vděčný a raduj se z toho, co pro tebe učinil Bůh. Připomínej si Boží milosrdenství a nepočítej zásluhy. Není od věci vidět v milosrdném Samařanu samotného Ježíše. Jeho milosrdný soucit hybe Lukášovým evangeliem, otevírá budoucnost ztraceným a neplodným a to není málo, není málo najít odvahu se k druhému přiblížit.

A není třeba zůstat jen Ježíšovými obdivovateli, je třeba nechat se jím inspirovat, nechat se pohnout soucitem. Mluvíme o lásce, ale často je pro nás spojena více s povinností a zásluhami. V takové lásce je ale málo místa pro hříšníky, pohany či bezvěřce. Láska daná příkazem a uzavřená v konvencích, láska, která nezná radost a vděčnost, bývá slepá a hluchá, obtížně hledá cestu k druhým lidem a neví mnoho o svobodě Božích dětí.

Jiří Plhák

**Milosrdný Bože,
pozvedej a napřimuj, co je v nás bázlivé,
ať naše zbožnost
není na překážku tvému milosrdenství
a naše vypočítavost tvé lásce.
Amen**

ODKAZ DEMOKRATICKÉ POLITICKÉ KULTURY

Český Zápas v čísle 25 připomněl informovaným článkem Martina Jindry osobnost a víru JUDr. Milady Horákové. Paní poslankyně Milada Horáková se stala symbolem české demokratické politiky pro svou morální odvalu tváří v tvář protivenství a smrti. Se svými vrstevnicemi a vrstevníky zosobňovala schopnosti, zásady a hodnoty, na nichž vyrostla politická kultura I. Československé republiky.

Tyto principy prošly ohněm zkoušky v době 2. světové války a nacistické okupace.

Jimi byl motivován zápas o demokracii proti komunistické totalitě v poválečných letech i odpor a odboj vůči politickým poměrům v ČSR po roce 1948. Východiskem politické kultury bylo spojení mravního základu státu a praktické politiky. Masaryk soudil: „*Není-li mravní opravdovostí občanů a souhlasu aspoň v hlavních názorech na svět a život, nezabezpečí demokracii státní organizace nebo hmotný a hospodářský základ státu.*“ (Světová revoluce, Praha 1925, str. 555)

Takové přesvědčení přijímala řada občanů, kteří se podíleli na odboji I. světové války a praktikovala je do životních důsledků. Vyrůstal jsem v rodině, v jejímž bytě pobývaly politické osobnosti jako senátorka F. Plamínková, poslankyně F. Zeminová (maminka byla zemskou důvěrníkem žen strany národně socialistické na Slovensku) a po válce Tony Kleinerová a Milada Horáková. Byly to dámy osobnostně odlišné;

spojovala je služebnost demokratickým myšlenkám v parlamentní politice, v každodenní stranické politické práci, věrnost Československé republice, respekt k voličům a nezištnost. Žily na důstojné společenské úrovni, ale bez luxusu a přepychu. Dvě jejich pracoven a mnohdy i bytů byly otevřeny všem potřebným. Zvláštním dějinným znakem republikánské politiky byla snaha o vytvoření správné tradice, „*abychom se nepotáceli po široké zlaté střední cestě, ale pevně a jistě kráčeli ke své národní metě*“ (Světová revoluce, str. 578). Krátce po skončení 2. světové války se začal rýsovat zápas o udržení demokracie v našem státě proti vnitřním, ze zahraničí podepřeným nebo řízeným a nakonec přímým tlakům stalinického Sovětského svazu. Ústředním úkolem se stala harmonizace všech státoporných demokratických sil v republice. Významnou roli v podepření prezidentské autority Dr. Eduarda Beneše, na niž spoléhaly demokratičtí občané, hráli národně socialističtí politikové. Její představitelé byli vystavováni tlaku ze strany svých politických protivníků. Po uchopení moci komunisty v roce 1948 se tlak stupňoval v útlak. Hlavním politickým cílem demokratů bylo udržet ducha odporu a naděje ve změnu v co možná nejširších vrstvách společnosti. Uskutečňování záleželo v kontaktu s tradičními společenstvími a vyhledávání další důvěryhodné osoby. Smyslem bylo – vzorem v tom ohledu byla součinnost za

války – udržet politický život a zachovat politickou elitu, jež by byla schopna ujmout se vlády.

U úmrtního lože mé matky Anny se střídaly političky, především ty, jež jako moje maminka byly hned v únoru vyhnány ze svých politických funkcí ve státě, ale i ty, co ještě setrvaly na stranickém postech. Na maminičině pohřbu v květnu 1949 se sešly Fráňa Zeminová (která řečnila nad rakví v podzemí krematoria), Tony Kleinerová, náměstkyně primátora Prahy Růžena Pelantová (jež krátce na to emigrovala), JUDr. Milada Horáková a další. Na pohřbu se dohodly, jak vyplynulo z aktů monstrprocesu, že budou pokračovat na pokud možno široké společenské základně v politickém životě. V tomto ohledu byla politická práce, v jejímž čele stála odvážná a prozíravá poslankyně Milada Horáková, pro komunistickou diktaturu krajně politicky ohrožující: demokracie nebyla zadušena, ve skrytu pokračovala, mezi různými demokratickými stranami se jednalo, kontakty s politiky v zahraničí nebyly přerušeny. Byla připravena garnitura demokratické politické elity, jež byla schopna ujmout se vedení společnosti a státu na demokratické platformě. V tom záleželo politické krédo i umění JUDr. Milady Horákové i váha její činnosti. Její politický odkaz dnešku můžeme formulovat jako harmonizaci všech státoporných sil ve prospěch České republiky a jejich občanů.

Zdeněk Kučera

O NAVRÁCENÍ ODPOVĚDNOSTI DO RUKOU CÍRKVE

Po 64 letech (1948-2012) máme v církvi znovu možnost o sobě zodpovědně rozhodovat.

Schválením zákona o nápravě některých, zdůrazňují některých škod, spáchaných na církvích minulým režimem, se nám nabízí jedinečná možnost, dovolím si říci nezasloužená Boží milost, abychom v hospodářské a finanční oblasti prokázali, že umíme být poctiví, hospodární, dokonce vynalézaví, a být tak společností dobrým příkladem, že peníze nemusejí korumpovat, ale mohou sloužit. Tato náprava některých škod má pomoci církvi soustředit se na obnovu náboženských obcí tak, abychom znovu budovali živou síť Božího lidu po celé republice. Pak můžeme soustavněji a samozřejmě mnohem efektivněji a viditelněji přispívat k pomoci lidem nešťastným, lidem v nouzi – zachraňovat ty, kteří by jinak byli ztraceni.

Chci poděkovat těm, kteří se o přípravu zákona zasloužili na straně státu i na straně církvi. Tuším, že to byla velká práce, kterou nikdo než oni detailně nezná. Skrze všechny tyto lidi Bůh prosadil svou věc – darování finanční svobody svému lidu – a nabízí i mé církvi novou možnost, jak své křesťanské zvěstování dokládat životní poctivostí, čestností, pravdivostí a obětavostí.

Znovu získaná možnost starat se o své finance a hospodaření nezávisle na státu nám nebrání spolupracovat s místními samosprávami. Máme společný úkol, který je dobře si opakovatě zdůrazňovat - totiž vytvářet

pro lidi šťastnější podmínky pro život, a my v církvi máme být dobrým příkladem života dobra, pravdy a krásy. Křesťanská církev pro tento úkol má vybavení, které jí poskytuje víra v Boha, příklad života Ježíše Krista. Vytrvale se máme snažit porozumět Boží vůli a souznít s ní, plnit ji každodenním - třeba někdo řekne obyčejným - služebným životem.

Možná, že některé z čtenářů také napadlo, zda stát bude schopen dostát svému závazku a církvi peníze bez dalších podmínek svěřovat po onu zákonem stanovenou dobu přeházející trvání dvaceti let. Ze strany státu či spíše politických stran zaznívají obavy, že finance budou rozkradeny a využity nevhodnými hospodáři, že hospodařit neumíme a samofinancování nezvládneme. Těže obavy zaznívají do určité míry i v církvi od vlastních členů. Ano, mnozí máme dobrou povědomost, kolikrát se nám toho šizení, mlžení, až i tunelování dostalo dokonce od těch, kteří mají být nejviditelnějším dobrým příkladem poctivosti, skromnosti a pokory. Pokora by nás rozhodně neměla opouštět a bez stálého korigování právě svých ekonomických, finančních plánů s Boží vůlí bychom se neměli do ničeho pouštět, jakkoli by se to mohlo zdát jinak výhodné.

Velmi mě udivuje, že skoro neslyším od svých spolubratří a spolusester radost a vděčnost za darovanou a nabízenou novou možnost finanční a hospodářské svobody. Naopak zaznívají spíše obavy. Zaznamenávám váhavost nad připravovaným novým

systémem vyplácení mezd. Místo abychom vymýšleli, vytvářeli cesty, jak hřivny rozmnožit, chceme mít své jisté. Připomínám, že nehospodaříme pro sebe, ale pro Boží církev a pro pomoc lidem, kteří to kolem nás potřebují.

Co říci na hlasy jedinců, kteří vyhláší, že peníze od státu bychom měli odmítnout? Nejprve se snad zeptat, kde byli, když církevní sněm rozhodoval. Jaká nabízejí řešení obnovy a řízení církve bez finanční podpory státu po určitou dobu? Jaký finanční model žijí v současnosti? Uvažují o potřebách své diecéze a potřebách a úkolech celku církve tak, aby tím nezamezovali jejímu novému růstu? Na tolika místech naší církve převládá snaha zbabovat se budov, které jsme zdědili po svých předchůdcích víry. Není nám stydno, v jakém stavu mnohdy jsou? Není tedy oprávněná obava, že nejsme dobrými hospodáři? Dokonce slyším, že bychom měli mít méně farářů, jáhnů, pastoračních asistentů, abychom je zaplatili. Já se spíše kloním k tomu, abychom každý za sebe kriticky hodnotili svou výkonnost a kvalitu práce, abychom se vzájemně napomínali, když někdo viditelně lenoší či je nepoctivý. Pokud se náprava nedostaví, jsou na řadě kroky, které nám poskytují rady. Také bych viděla jako účinné povzbuzovat rady starších, aby byly v personální oblasti aktivní a nenechávaly rozhodování jen na diecézních radách. Jejich členové zblízka vidí práci svých farářů, jáhnů, pastoračních asistentů.

Pokračování na str. 4

ČERVNOVÁ NÁHODA

Velmi ráda se ztrácím a pak bloudím a pak se kochám. Někdy mi radí manžel nebo synové, jindy se radím s mapou a v posledním čase občas používám i vymoženosti GPS. Jsou chvíle, kdy nikam nespěchám, za ničím ani ničím cíleně nemířím.

Třetí červnovou neděli jsme s dcerou vyjely za našim dědou na návštěvu do turnovské nemocnice. Cestou zpět domů se s námi „zatočil svět“ a jako mnohokrát v minulosti jsme (vybaveny velmi chabým smyslem pro orientaci) překročily „bludný kořen“. Krajina Českého ráje je nádherná, čarokrásná. Lesy „zpívají“ a voní... Skalní monumenty jsou vrcholnými přírodními díly svého autora... Slunce se smálo na celé kolo a ptáčci melodickými trilky oslavovali Hospodina a celé stvoření...

Kus skály, hlouček lidí, stůl s bílým ubrusem, povědomá tvář... Auto

jsme zastavily u kraje cesty a šly se podívat, co že se na kraji lesa bude dít. „Pán Bůh je borec!!!“, prolétla mi hlavou slova jedné mladinké sestry farářky.

Ocitly jsme se přesně na čas u pomníku M. J. Husa v Klokoči. Bratr farář Oldřich Bezděčík v těchto místech slouží bohoslužbu třikrát v roce: třetí neděli v červnu, červenci a v srpnu vždy od 14 hodin. Plnými doušky jsem hltala neopakovatelnou atmosféru i lidské, smysluplné kázání.

Zavítáte-li o prázdninách do okolí Turnova a „náhodou“ to bude třetí neděli v červenci nebo v srpnu a ještě „větší náhodou“ bude okolo druhé hodiny odpolední, pak určitě využijte možnost oslavit Hospodino dílo a poděkovat mu, mimo jiné, za tu naši krásnou a ještě krásnější domovinu. Anna Holínská

Z NAŠICH SETKÁNÍ V sedmdesáti život nekončí, ale začíná

Skutečnost, že v každém věku lze žít „naplno“, že odchod do důchodu nemusí nutně znamenat útlum pohybové a mentální aktivity či ztrátu sociálních kontaktů, dokázala přednáška Ing. Dany Steinové, kterou pozval v rámci „Cestománie“ do náboženské obce v Dejvicích br. Lukáš Volkman.

Přednášející nejprve seznámila přítomné – kterých se sešlo pozhnané a rozhodně nepatřili pouze ke starší věkové kategorii! – s možnostmi seniorského vzdělávání a jeho stručnou historií u nás i ve světě. Předpokládali byste, že počátky tohoto „oboru“ sahají do roku 1973? Tehdy byla ve francouzském Toulouse založena první univerzita pro seniory a odtud se koncept rozšířil do Polska a dalších zemí. U nás si senioři museli ještě počkat – v lednu 2014 oslaví **Klub aktivního stáří** své třicáté narozeniny. Jeho začátky jsou spojeny právě s Ing. Steinovou. Členové oceňovali koncerty hvězd tehdejšího hereckého nebe, vzpomínky herců, divadelní představení a přednášky, nicméně stále silil požadavek rozšíření aktivit, a tak vznikla **Univerzita třetího věku**. Uvítali ji hlavně ti, kdo v mládí nemohli z politických, finančních či dalších důvodů studovat. Svůj sen si tehdy chtělo splnit hned 369 studentů – a to v oblasti medicíny. Činnost univerzity brzy doplnilo také **Centrum celoživotního vzdělávání**. Existuje stále, je o něj obrovský zájem a kromě toho, že je skvělou platformou k navázání kontaktů, nabízí dvanáct oborů, opět hlavně těch, které lákaly studující po celý život... Mezi nejatraktivnější patří *České dějiny v evropském kontextu, Dějiny umění, Desatero pro 21. století, Vývoj náboženství na Blízkém východě, Architektura či Pohyb a výživa*.

Nabízí se otázka, zdali si senioři mohou vůbec dovolit takový luxus: posuďte sami - semestr zahrnující osm dvouhodin stojí 300 korun.

V rámci Aktivního stáří lze absolvovat například také **Kurz trénování paměti** – právě na toto téma byla zaměřena druhá část přednášky.

Stalo se vám někdy, že jdete do lednice, otevřete ji a zíráte do ní, protože jste zapomněli, co si chcete vzít? Nebo že vyjete z bytu a vracíte se, protože se chcete ujistit, zda jste vypnuli žehličku? Buďte klidní. Paní Steinová nás ujistila, že takové situace jsou normální: důvodem je fakt, že

člověk se nesusoustrdí na to, co právě dělá. Zjistili jsme také, že aby si mohl pamatovat získané informace, je třeba mu je podat atraktivní formou, a ověřili jsme si, že si lze během pár minut lehce zapamatovat až 25 čísel. I jiné věci jsme si prakticky vyzkoušeli na tomto pozoruhodném setkání, kterému jako vždy dodal hlubší duchovní podtext bratr farář, který připomněl výroky, aforismy a přísloví moudrých, se kterými člověk musel v duchu souhlasit: odedávna byli preferováni stařešinové, starší kmenů apod., nyní je to naopak – pěstuje se kult mládí... „*Mládí by bylo ideální, kdyby přišlo o něco později*“, „*život se dá pochopit jen pozpátku, jenže žít se musí směrem vpřed*“ či „*mládí nekoupíš, stáří neprodáš*“...

Možná jsem si vše, co jsem vám o setkání chtěla napsat, nezapamatovala. Ale vše napravím, už se těším na kurzy. Více informací o možnostech účasti na pořádaných aktivitách na www.aktivnistari.eu. Klára Břeňová

Super star

Ne nejsem super star
jsem jen stár
a být stár není super.
A super stár už vůbec ne.
K stejnému pocitu dospějí
i dnešní děti z obecně?

Mobilní telefon mít v penzi
není přepych na poměry zdejší
přesto se mi nezdá že bych byl
mobilnější.

Nelamentuj, že paměť ztrácíš.
Získáváš za to zapomnění
životních křivd i ublížení.

Chronos

I.

Když cena hodinek
klesla na pakatel
čas je čím dál dražší.
Všimněte si třeba u svých přátel.

II.

Co takhle nosit na ruku čas
místo hodinek.
A pokud není k máni
nabízet si ho k podávání.

Ze sbírky *Terče-to*
Aloise Volkmana

ZPRÁVY Z CÍRKVE

Radostné výročí v Kunčicích pod Ondřejníkem

Naše náboženská obec si letos připomíná 85 let trvání svého sboru, postaveného díky velké obětavosti věřících v letech 1927-28. Za tento svůj dům modlitby poděkujeme Pánu v neděli 21. července v 8.30 hodin bohoslužebným shromážděním v kunčickém sboru spolu se sestrou emeritní biskupkou Mgr. Janou Šilerovou. Působila v naší obci jako farářka od roku 1983 do roku 1985. Zároveň nynější farář Václav Křesina poděkuje za velký dar Boží milosti, že mu bylo ještě i v důchodovém věku dopřáno sloužit 22 let v kunčické obci. Václav Křesina

Přednáška v Broumově

Náboženská obec Církve československé husitské v Broumově zve na přednášku Jany Růžičkové *Krása posvátné geometrie v sakrálních stavbách Kryštofa a Kiliána Ignáce Dientzenhofera na Broumovsku*, která se bude konat v pátek 19. července v 18 hodin v sále infocentra, Mírové náměstí, Broumov. red

Logo setkávání mládeže

Vyhlašujeme soutěž o grafický návrh loga setkávání mládeže Církve československé husitské. Autor vítězného návrhu obdrží poukázku na víkendový pobyt pro dvě osoby v penzionu Betlém v Jánských Lázních. Návrhy vystihující každoroční setkávání mladých husitů a jejich přátel zasílejte nejpozději do 15. září na adresu naukového odboru. Nezapomeňte uvést své jméno, bydliště, datum narození, telefonický a e-mailový kontakt. Grafické návrhy přijímáme jak v papírové, tak elektronické podobě. Vyhlášení výsledků soutěže proběhne v rámci V. Celocírkevního setkání mládeže naší církve v Plzni 27.-29. září. Při hodnocení návrhů bude porota upřednostňovat návrhy mladých členů naší církve. Kontakty: e-mail: kristyna.mlynkova@ccsh.cz. Poštovní adresa: Naukový odbor ÚÚR, Wucherlova 5, Praha 6 – Dejvice, 166 26. Za naukový odbor Kristýna Mlýnková

cký a e-mailový kontakt. Grafické návrhy přijímáme jak v papírové, tak elektronické podobě.

Vyhlášení výsledků soutěže proběhne v rámci V. Celocírkevního setkání mládeže naší církve v Plzni 27.-29. září. Při hodnocení návrhů bude porota upřednostňovat návrhy mladých členů naší církve. Kontakty: e-mail: kristyna.mlynkova@ccsh.cz. Poštovní adresa: Naukový odbor ÚÚR, Wucherlova 5, Praha 6 – Dejvice, 166 26.

Za naukový odbor
Kristýna Mlýnková

Tábor Broučků 2013

Zveme na tradiční letní prázdninové setkání dětí s jejich sourozenci, rodiči a prarodiči uprostřed krásné přírody v Krkonoších.

Tábor se koná ve Velké Úpě od soboty 10. do soboty 17. srpna.

Letos budeme slavit již 15. výročí!

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

MILOSRDNÝ SAMAŘAN

Tento příběh jistě dobře znáte, děti, proto pro vás bude snadné seřadit přeházené věty a získat tak správné pořadí písmenek do tajenky. Pokud si nebudete jistí, nahlédněte do L 10,29-36

1. Když jeden Samařan na své cestě přišel k tomu místu a uviděl ho, byl pohnut soucitem. (J)
2. Padl do rukou lupičů. (J)
3. Ježíš mu odpověděl: (I)
4. „Postarej se o něj.“ (T)
5. Jeden zákoník se ptal Ježíše: (J)
6. Kdo z těch tří byl bližším tomu, který upadl mezi lupiče? (K)
7. Náhodou šel tou cestou jeden kněz. (D)
8. Přistoupil k němu, ošetřil jeho rány olejem a vínem a obvázal mu je. (T)
9. Jeden člověk šel z Jeruzaléma do Jericha. (A)
10. Stejně se mu vyhnul i levita. (E)
11. Druhého dne dal hostinskému dva denáry a řekl: (É)
12. „Kdo je můj bližší?“ (D)
13. Ti jej obrátili, zbili a nechali tam ležet polomrtvého. (E)
14. Když ho ale uviděl, vyhnul se mu. (N)
15. Tam se o něj staral. (K)
16. „Bude-li tě to stát víc, já ti to zaplatím, až se budu vracet.“ (A)
17. Posadil jej na svého mezka a zavezl do hostince. (A)

(Řešení z minulého čísla: Já vás posílám jako ovce mezi vlky.)

Jana Krajčřířková

Informace, dotazy a přihlášky směrujte prosím na telefon: 321 722 944, mobil: 720 668 098, e-mail: krasava.machova@seznam.cz red

Povídání o filmu

Milí čtenáři, rádi bychom vás upozornili na pořad rádia Proglas, který bude zaměřen na hraný dokument s názvem *Cyril a Metoděj*.

O zrodu celého cyklu, o těžkostech, které jeho vznik provázely, i vztahu k věrozvěstům bude hovořit scénárista Miroslav Ošchatka, producent Viktor Křišťof a herec Ondřej Novák, jenž ve filmu ztvárnil Konstantina. Na pořad se můžete těšit v úterý 16. července v 16 hodin. red

Výstava o Bibli kralické

Upozorňujeme, že v Kosteletě sv. Václava naší církve v Reslově ul. 6 stále probíhá výstava *Bible kralická - klenot evropského písemnictví. 400 let od vydání jednodílnky*. Na zajímavou výstavu se můžete vypravit vždy v úterý, středu a čtvrtek od 13 do 17 hodin. red

Koncerty u sv. Mikuláše

• 15. 8. - 17 hodin

Händel, Bach, Telemann, Mozart

M. Hanzal – varhany,
F. Bílek – trubka

• 16. 8. - 17 hodin

Bach, Schubert, Dvořák, Verdi
J. Kšica – varhany,
T. Jindra – bas

16. 8. - 20 hodin

Vivaldi, Mozart, Dvořák
Vivaldi Orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle

• 17. 8. - 17 hodin

Händel, Beethoven, Mozart,
Corelli

J. Popelka – varhany,
V. Frank – housle

17. 8. - 20 hodin

Vivaldi, Mozart, Dvořák
Vivaldi Orchestra Praga
V. Návrat – barokní housle

18. 8. - 17 hodin

Bach, Händel, Mozart, Telemann
O. Kvěch – varhany,
V. Slivanský – flétna

18. 8. - 20 hodin

Vivaldi, Schubert, Dvořák,
Gershwin

Consortium Pragense Orchestra,
Š. Heřmánková – soprán,
M. Laštovka – trubka

19. 8. - 14 hodin

Benefiční koncert – zdarma
Voices City of Girls Choir &
Chor Alchemy (UK)

19. 8. - 20 hodin

Mozart
Praga Sinfonietta Orchestra &
Vox Praegae Chorus & Soloists

Dirigent: M. Němcová

20. 8. - 17 hodin

Bach, Händel, Purcell, Brahms
M. Pšenička – varhany,
Z. Šedivý – trubka,
J. Šedivý – trubka

21. 8. - 17 hodin

Bach, Händel, Dvořák,
Mendelssohn-Bartholdy
J. Kalfus – varhany,
Y. Škvárová – mezzosoprán

21. 8. - 20 hodin

Vivaldi, Mozart, Dvořák
Vivaldi Orchestra Praga,
V. Návrat – barokní housle

SOLIDARITA MEZI LIDMI DOBRÉ VŮLE

Chtěla bych se v tomto krátkém zamyšlení vrátit k povodním, které postihly naši zemi začátkem letošního června. Tyto povodně postihly také město Roztoky u Prahy a jeho okolí.

Povodně tu byly vždycky – i když ne tak katastrofální jako v roce 2002 – jsou – čehož jsme svědky letos – a budou znovu přicházet. Velká voda je přírodní úkaz ve všech světadílech a během všech civilizací.

Jeden z nejdramatičtějších vrcholů síly vodního živlu zaznamenává Bible v příběhu o potopě světa. Nepochybně se v dějinách lidstva udál. Neprinesl konec lidstva a civilizace, člověk potopu přežil. Naopak! Přišel nový počátek a lidstvu se dostalo nové naděje. Člověk si realisticky uvědomil svůj vztah k přírodě, k rodině a své společnosti i postavení ve světě, který je, ať se nám to líbí nebo ne, podřízen vyššímu řádu, přírodním a Božím zákonům. Skutečně nedokážeme poručit větru, dešti.

Co ale je v našich silách a možnostech, záleží na tom, zda s těmi, které jakákoli přírodní katastrofa postihla, jsme solidární! Voda postihla domovy lidí, věci, domácí zvířata, dotkla se zdraví, psychiky a bohužel někde dokonce stála i životy. Především však zasáhla srdce lidí, narušila pocit bezpečí a domova. Tady právě může pomoci solidarita, soucit, modlitba a dobré slovo, které mají sílu, když jsou doprovázeny činy.

V Roztokách jsme se opět spojili s Městským úřadem a hned druhý den nabídli prostory Husova sboru, vyhlásili jsme společnou humanitární sbírku pro zaplavené spoluobčany. Lidé k nám na faru po celý měsíc denně od rána až do pozdních večerních hodin nosili čistící a hygienické potřeby. Technické služby je dvakrát odvezly postiženým, společně s nasbíranými finančními prostředky. Část jsme poslali i do kralupské náboženské obce naší církve. Celkem se vybralo 83 299 korun a ty byly při charitativním koncertu v neděli 23. června panem starostou Janem Jakobem a farářkou Církve československé husitské předány nejvíce postiženým.

Až dojemné pro mne bylo, když přicházeli senioři a dávali 200 korun s tím, že více dát už nemohou, protože jen tak tak vyjdou. Nebo maminky na mateřské dovolené dávaly po stokoruně s omluvou, že čekaly na mateřskou dávku, že samy vychovávají děti a že jim více nezbyvá. Uvědomuji si však, že jsou na tom někteří lidé po povodních ještě hůř.

O to více mne mrzí, že až na pár kolegů se nikdo z církve neozval a nezajímá se o to, zda nepotřebujeme pomoc! Velká povodeň však byla v Roztokách správně pochopena jako především mravní výzva k solidaritě a konkrétní a okamžitě pomoci.

To je také jediné ta správná křesťanská, humanitní a humánní odpověď na přírodní živěl, jež zaceluje rány v přítomnosti a zároveň je jedinou nadějí pro budoucí přírodní katastrofy, které mohou přijít.

Kěž trvá a vydrží solidarita mezi lidmi dobré vůle v každé situaci!

Jarmila Kučerová

O NAVRÁCENÍ ODPOVĚDNOSTI...

Dokončení ze str. 3 Zbavováním se objektů církev ztrácí hodnoty, které jen těžko nabyde zpět. Snížením stavu duchovních je pak stvrzováno, že někde se nemyslí na to, jak bude těžké pro naše následovníky znovu tato opuštěná místa získávat pro Krista, když nebude zachytný bod, kam by služebník mohl zajíždět a odkud probouzet a volat lidi k víře. Zpronevěřujeme se tak posláním zvěstovat evangelium všude, ať vhod či nevhod.

Ráda bych vyzvala a požádala o společná jednání diecézních rad, o svolávání rad starších v jednotlivých vikariátech, o další úvahy v Českém zápasu od jednotlivých bratří a sester. V neposlední řadě bych pak ráda slyšela také názory členů ústřední rady, která se za pomoci svého úřadu stará o to, aby celý ten proces a tok prostředků byl plynulý. Nedostává se nám mnohým času a já nechci svým příspěvkem přidělovat práci navíc, ale jsem přesvědčena, že v církvi nedostatečně využíváme svého demokratického zřízení ku prospěchu kormidlování církve na dnešních rozbouraných vodách. Častěji je spíše demokracie zneužívána k nedůstojným obviňováním bratří a sester, kteří poctivě pracují ve prospěch celku církve a mnozí zdarma.

Děkují statutárnímu orgánu církve a vedení Institutu evangelizace a pastorační práce za obětavou a církvi prospěšnou práci a úřadu ústřední rady za nápravu chyb, obhájení poctivého využívání finančních prostředků před státní správou a zároveň nastavení projektů, které církvi a lidem ve společnosti slouží. To může připravit cestu pro další domovy důstojného stáří, domovy pro všechny generace, domovy na půl cesty, dětské domovy, diakonická zařízení poskytující práci a smysl života lidem jinak nadaným (s handicapem), nízkoprahové kluby, finančně dostupná rekreační a konferenční zařízení, kluby pro děti, divadla, vznik sociálních a dalších odborů při náboženských obcích...

Otvírá se před námi jedinečná příležitost znovu svému národu, ale i lidem v jiných zemích pomáhat, sloužit a ukazovat ke Kristu.

Pane Bože, prosíme, zehnej v církvi těm, kteří v ní přemáhají sami sebe a obětavě slouží. Dopřej, aby přibývalo těch, kteří rozmnožují dobro, zbavuj moci ty, kteří ji zneužívají. Dej nám, abychom Krista poslušně následovali, kamkoli nás povede, a s ním abychom se těž dočkali naplnění života. Amen.

Eva Mikulecká

